

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Regi Anglorvm Illvstri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

tur. Cùm igitur ex data literarum nostrarum constraret tempore illo Archiepiscopus apud sedem apostolicam constitutum, & in eis per nos antiquum jus fuerit declaratum, ut tempus quo ad apostolicam sedem accessit, & apud illam permansit, vel recessit ab ipsa, non esset infra tempus sex mensum computandum, liquidò constare dicebas tempus illud Archiepiscopo minimè cucurrisse, sed si etiam quadriennium effluxisset, sicut prioris responsi pœnitens ultimo loco proposuit pars adversa, quod ex parte tua de jure non posse fieri dicebatur, cùm etiam tunc arripuisset iter ad sedem apostolicam veniendi, licet illud non fuerit continuè prosecutus, impedimentis multiplicibus retardatus, interpretatio rescripti nostri ad tempus etiam hujusmodi pertinebat, cui præterea prescriptio nocere non poterat in exilio constituto. Factum autem Capituli eundem R. non potuit excusare, quoniam cùm institutio facta per Archiepiscopum præcessisset, quod superior ordinaverat, Capitulum tamquam inferius non poterat reprobare, cùm etsi contra statutum privilegij non fuisset admittus, ipsi tamen, quia nec fuerant executores privilegij constituti, nec poterant simul esse iudices & actores, contra te, præsertim absentem & non contumacem, procedere non valebant. Si quid ergo per ipsos erat contra factum Archiepiscopi proponendum, hujusmodi quæstio ad tribunal erat superius deferenda, ut auctoritate finiretur ipsius. Pendente proinde institutione tua, facta per illum ad quem tam jure communi quàm auctoritate privilegij antedicti, per quod collatio personatum & præbendarum Archiepiscopo reservatur, idem R. non debuit in locum viventis obrepere, cùm sciverit vel scire debuerit hoc jure canonico interdictum. Ait enim beatus Gregorius: *Eum qui contra justitiæ regulam in archidiaconatum alterius provehi se consensit, ab ejusdem archidiaconatus honore deponimus: qui si ulterius in loco eodem ministrare præsumperit, se participatione sacræ communionis noverit esse privatum.* Hujus ergo auctoritate decreti adversarium tuum asserebas ab archidiaconatus officio, quem malè receperat, deponendum, præsertim cùm illi primæ irreptioni vehementer insisteret, & per institutionem ejusmodi suum niteretur propositum demonstrare, ipsumque archidiaconatum tibi restitui suppliciter postulabas. Nos igitur auditis his & aliis quæ partes in præsentia nostra proponere voluerunt & plenius intellectis, quoniam constituit

nobis archidiaconatum præmissum tibi per Eboracensem Archiepiscopum & primitus fuisse concessum, & quòd institutione facta per ipsum secundum juris ordinem minimè reprobata, archidiaconatus non vacans nec potuerit nec debuerit in alium ritè transferri, memorato R. qui contra justitiæ regulam in archidiaconatum alterius provehi se consensit, super eo silentium duximus imponendum, sententialiter decernentes ut institutio facta per Eboracensem Archiepiscopum de te fortiatur effectum. Exinde verò, si super renuntiatione vel abjuratione aut aliquo præmissorum aliquis qui velit & valeat, adversus te duxerit proponendum, ordine poterit judiciario experiri. Nulli ergo &c. diffinitionis &c. Datum Laterani Kal. Iunij.

In eundem modum Decano & Capitulo Eboracensi usque experiri. Quocirca universitati vestræ per apostolica scripta mandamus atque præcipimus quatenus quod à nobis est de jam dicto magistro Honorio provida deliberatione statutum, sublato cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo, humiliter observare curetis, recipientes ipsum tamquam Archidiaconum, & à subditis recipi facientes. Nos enim si quid in præjudicium ejus de ipso archidiaconatu fuerit aliquatenus ordinatum, decernimus irritum & inane. Quod si fortè, quòd non credimus, mandatum nostrum nolueritis adimplere, noveritis nos venerabilibus fratribus nostris Eliensi & Norwicensi Episcopis & dilecto filio Decano Lincolnienfi dedisse firmiter in mandatis ut vos ad id per distractionem ecclesiasticam, contradictione & appellatione cessante, cogere non omittant. Datum Laterani III. Nonas Iunij.

Illis scriptum est super hoc contradictores &c. *hoc addito.* Si verò dictus R. de sancto Eadmundo possessionem archidiaconatus præsumperit detinere, vos præsumptionem ipsius etiam per subtractionem aliorum beneficiorum suorum, appellatione postposita, compercere procuretis. Quòd si non omnes &c. Datum ut supra.

REGI ANGLORVM ILLVSTRI.

Cvm partibus apud sedem apostolicam constitutis super archidiaconatu Richemundix diutius fuisset in nostra præsentia litigatum, nos pro dilecto filio magistro Honorio exigente justitia sententiam duximus proferendam, sicut ex rescripto nostræ diffinitionis feriem ple-

M M m m iij

Epist. 34.
De eodem argumento.

nus continente perpenditur evidenter. Quocirca celsitudinem regiam attentius monemus per apostolica tibi scripta mandantes quatenus pro devotione apostolicæ fedis & nostræ, cum & ipse magister apud nos quæ ad honorem & exaltationem regalis magnificentiæ pertinebant sæpe curaverit promovere, nec impedias nec impediri permittas quò minus quæ nobis est &c. usque statutum sortiatur effectum, ejusdem Honorij obsequium excellentiæ regis multipliciter poterit existere fructuosum. Nos quidem si quid &c. Venerabili etiam fratri nostro usque firmiter in mandatis ut Archiepiscopo, Decano, & Canonicis Eboracensibus ac clericis archidiaconatus ipsius, quibus super hoc scribimus, in executione mandati nostri cess. ipsi quæ præmissimus &c. contradictores &c. Datum Laterani.

ARCHIEPISCOPO
Cantuariensi.

Epist. 55.
De iudicio
Abbatis Tor-
neæ.

IN nostra præsentia constitutus dilectus filius R. quondam Abbas Torneæ proposuit coram nobis quòd cum olim ad ejus monasterium accessisses, quod ipse in centum marcharum redditibus ampliaret, & ingressus Capitulum monachorum, inquisitionem cœpisses facere contra eum, ipse gravari se timens, ad sedem apostolicam appellavit, tu verò appellationi non deferens, eum ab administrationis officio suspendisti, & in ejus absentia, inquisitione post facta, ipsum usque ad monasterium de Rameffia, licet invitum, turpiter post te tractum super crucem fecisti jurare quòd te usque Londoniam sequeretur. Ipse igitur Londoniam veniens, appellationem quam prius interposuerat, solemniter innovavit, & ad venerabilem fratrem nostrum Wintoniensem Episcopum & conjudices ejus commissionis obtinuit literas destinari, quas deferendas cuidam tradidit mercatori. tu verò ipsum in Angliam redeuntem capi fecisti Londoniis, & in Eliensi monasterio carceri mancipari, propter quòd mercator, qui literas defererebat, venire in Angliam non præsumpsit. tandem verò à carcere liberatus, ad sedem apostolicam appellavit. tu verò ejus appellationi non deferens, sicut prius, in ipsum depositionis sententiam protulisti, & depositum in carcerem fecisti retrudi. Ceterum cum fuisset à vinculis absolutus, ad præsentiam nostram venit, & ad venerabilem fratrem nostrum Dunelmensem Episcopum & dilectum filium magistrum Io. de

Londoniis literas impetravit ut super propositis diligenter inquirerent veritatem, & causam ipsam, si partes vellent, concorditer sine debito terminarent. alioquin causam sufficienter instructam ad nos remittere non differrent. Proponebat igitur idem Abbas quòd prædicta omnia sufficienter fuerant coram eisdem iudicibus comprobata. Verum dilectus filius magister Honorius Archidiaconus Richemundia nuntius tuus proposuit ex adverso quòd cum olim legationis officio fungereris, ad monasterium de Tornea, ut ei visitationis impenderes gratiam, accessisti, cumque de vita ipsius R. diligentius inquisisses, de dilapidatione, incontinentia, & turpi ejus conversatione per testimonia tibi constitit monachorum. Vnde communicato prudentum virorum consilio, eum ab administrationis officio suspendisti, cum juxta canonicas sanctiones de dilapidatione suspectus debeat ab administratione suspendi. Nec appellaverat tunc temporis idem Abbas; nec etiam si appellasset, tibi eum innotuerat appellasse, cum, sicut asserunt testes ejus, egressus Capitulum, in secreto collocutum duxerit appellandum. Verum cum postmodum apud Londonias appellasset, non solum appellationem interpositam recepisti, sed ministrasti etiam ad prosecutionem ipsius sufficienter expensas. Deinde cum enormitates ipsius bonæ memoriæ Celestino prædecessori nostro per tuas literas intimasses, ipse tuam fraternitatem monuit ut eum ab officio deponeres abbatia, ac carceri mancipatum tamdiu detineres donec ad te mandatum ejus denuo perveniret. Ipse igitur depositionis sententiam expavescens, in præsentia multorum Episcoporum & aliorum religiosorum virorum renuntiavit spontaneus abbatia; sed post paululum penitens, se renuntiasse penitus denegavit. Tu igitur cum Metropolitanus existeres ejus, & legationis officio fungereris, & ad hoc esses specialiter delegatus, mandati apostolici formam sequens, propter criminum evidentiam super abbatia ei perpetuum imponere silentium curavisti. Tandem verò cum prædicto Dunelmensi & conjudici ejus sub forma prædicta sententiæ tuæ foret cognitio delegata, coram eis quòd idem Abbas renuntiaverit abbatia, quòd incontinentiæ vitio laborabat, quòd vasa quædam monasterij præter consensum monachorum alienaverat, quòd tu ejus appellationi detuleras, & expensas ministraveras appellanti,

Vide Gratian.
1. q. 2. c. 8. §.
Episcopum. §.
Quod si.